

## ZIMA (PROLOG)

*Měla tvrdého otce a on měl tvrdý život – ale oznamovat lapidárně světu, že se živil jako instalatér, ji neuspokojovalo. Našla si výstižnější popis: celé jeho bytí se neslo ve znamení souboje železa a vody, pro nějž se její táta stal bitevním polem a kde se zároveň proháněl jako válečník.*

*Zkrotit vodu a poručit jí, kam a jak má téct, uměl. Byl výborný řemeslník a ona si pamatovala, jak na něj o sobotách a nedělích stáli frontu chalupáři a chataři z širokého okolí. A také, že děsně těžké, kožené montážní brašny se závitnicemi a dalším vercajkem občas upustil na zem s takovým hlomozem, že se nediskutovalo. O ničem.*

*Samozřejmě byly i dny, kdy na dlaních jeho udřených rukou probíhalo cosi jako klid zbraní. Železo sice neválčilo, ale ani nezahálelo – a tak jednou táta své malé dceři vyrobil mlýnek na potok. Železný, desetikilový. Z ocelových plátů vyřezal lopatky a přivařil je na trubku tvořící osu, oba konce opatřil ložisky. Zhotovil základnu, vzpěry, a kde nepoužil svářečku, tam se o dokonalé zpevnění dílů postaraly šrouby a matky. Ve finále konstrukci osadil jednoduchým, ale důmyslným mechanismem, na jehož konci zářil zvonek ze starého bicyklu – mlýnek při otáčení cinkal!*

*Věděla, kde je. A zub času se na něm podepsal minimálně. Vazelínu si přivezla, holínky také. A vzpomněla si, že pokud mlýnek neponese dále od těla, ostré hrany lopatek jí jako tenkrát udělají skobu na sukni.*

*Usadit ho na potoce nebyl problém. Zapřela jej do proudu mezi dva balvany, které spolu s jeho váhou zaručovaly spolehlivou stabilitu, a mlýnek se roztočil. Očima jí přitom neprojel sebemenší záblesk sentimentu. Stála tam s pevně sevřenými rty, ruce v bok a dýchala jen nosem,*

*soustředěná, sveřepá, odhodlaná. Kdo by šel kolem, nabył by dojmu, že se ta žena snad hodlá utopit či co.*

*Vloni v létě by tu ovšem takto nestála. Nečekané vydatné srážky způsobily lokální povodeň, kterou nikdo z místních nepamatoval, potok tehdy nabył mohutnosti a síly malé řeky. Voda si zkrátka počkala, až jejímu otci ochabnou síly – a utopila mu dílnu. Nánosy jemného bahna obalily nářadí i materiál do posledního čtverečního milimetru a vše železné začalo nezadržitelně kvést oranžovohnědým nádechem rzi. Rozmar? Trest? Vysvětlila si to tak, že se vodní živel, z důvodu jakési rovnováhy přírodních sil, rozhodl spláchnout všechnu tu těžkou energii pryč z povrchu zemského.*

*A po letech znovu zasazený mlýnek do potoka se v očištné symfonii stal její poslední větou. Možná bude dohrávána a bene placido, do ticha a do ztracena pod nánosem sněhu a ledu nastávající zimy. Ale možná si voda o masopustu navlékne maškarní kostým šelmy, bude ten otáčející se vehíkl chvíli pozorovat – a pak ho sekne, zakousne a sežere.*

---

Uvidíme.